

Arrest

nr. 192 595 van 27 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 november 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIAGRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 19 september 2016 België binnen en dient op 4 oktober 2016 een asielaanvraag in.

Op 20 oktober 2016 wordt verzoekster gehoord.

Op 24 oktober 2016 vragen de Belgische autoriteiten aan Polen om verzoekster over te nemen op grond van artikel 12.4 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 27 oktober 2016 gaan de Poolse autoriteiten akkoord met de overname van verzoekster.

Op 24 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : M. voornaam : F. geboortedatum : (...) 1990 geboorteplaats : K. nationaliteit : Pakistan die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 04.10.2016 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van haar identiteitskaart voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene een Schengen-visum aanvroeg bij de Poolse consulaire diensten in Islamabad (Pakistan). Het visum type C werd afgeleverd op 29.06.2016 en was geldig voor 20 dagen (18.07.2016 - 06.08.2016).

Op 24.10.2016 werd op basis van dit visum een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 27.10.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

De betrokkene, staatsburger van Pakistan, werd gehoord op 20.10.2016 en verklaarde dat ze Pakistan op 01.08.2016 verliet om met het vliegtuig via Turkije naar Polen te reizen. Ze gaf aan dat ze anderhalve maand in een appartement verbleef op een voor haar onbekende plaats, geregeld door de smokkelaar. Ze gaf aan dat ze in het appartement diende te blijven tot haar familie hem geld gaf om haar verdere reis te regelen. Ze verklaarde dat ze Polen op 17.09.2016 verliet om met de auto via enkele voor haar onbekende landen naar België te reizen om er op 19.09.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 04.10.2016 een asielaanvraag in.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat de keuze voor België bij de smokkelaar lag. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Polen omdat ze in België wil blijven. Ze gaf aan dat ze ongeveer anderhalve maand in Polen verbleef maar van de smokkelaar niet uit haar kamer mocht en ze dus niets over Polen weet. Ze gaf aan te weten dat België een heel mooi land is.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag,

wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen omdat ze in België wil blijven en omdat ze niets over Polen weet. We wensen er op te wijzen dat het feit dat de betrokkene niets over Polen weet geen rechtvaardiging vormt voor een verzet tegen een overdracht aan dat land.

We wijzen er op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bovendien stemde Polen op 27.10.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er bovendien op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het

Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", pagina 60).

We verwijzen naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten (4)."

Op 22 februari 2017 delen de Belgische autoriteiten aan de Poolse autoriteiten mee dat verzoekster ondergedoken is en dat de termijn voor overdracht verlengd wordt tot 18 maanden, overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.2. Ter zitting van 13 september 2017 betwist de advocaat van verzoekster dat verzoekster ondergedoken is en stelt zij dat de termijn van zes maanden is verstreken op 27 april 2017 waardoor België verantwoordelijk is geworden voor haar asielaanvraag op basis van artikel 29.2 van de Dublinverordening.

In dat geval zou verzoekster geen belang meer hebben bij het beroep, gezien België de verantwoordelijke lidstaat zou zijn.

2.2.1. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de inlichtingen verschaft door de verwerende partij (uittreksel uit het rijksregister d.d. 5 september 2017 en correspondentie met de advocaat van verzoekster d.d. 22 juni 2017, 3 juli 2017 en 1 augustus 2017) blijkt het volgende:

- verzoekster dient een asielaanvraag in op 4 oktober 2016 en er wordt voor haar een plaats voorzien in het opvangcentrum te Broechem
- op 20 oktober 2016 wordt verzoekster gehoord en verklaart ze (vraag 34) op dat ogenblik te verblijven bij een christelijke Pakistaanse familie in België maar ze heeft het juiste adres niet bij, er is woonplaatskeuze op het adres van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster haar feitelijk verblijfsadres later nog meedeelt
- op 24 november 2016 wordt de bestreden beslissing genomen, deze wordt aan verzoekster in persoon ter kennis gebracht
- op 24 november 2016 wordt aan verzoekster een telefoonnummer, een faxnummer en een e-mailadres gegeven waarop zij terecht kan voor inlichtingen in verband met reismodaliteiten
- op 24 november 2016 wordt aan verzoekster een doorlaatbewijs gegeven geldig voor de overdracht van België naar Polen, waar zij zich dient aan te melden voor 23 december 2016
- vanaf 6 december 2016 wordt voor verzoekster een "Dublin"-plaats voorzien in het centrum van Arendonk
- op 7 december 2016 wordt vastgesteld dat verzoekster niet naar het centrum is gekomen ("*FEDASIL-No Show*")
- op 23 december 2016 wordt huidig beroep ingediend, er is woonplaatskeuze bij de advocaat en als feitelijke verblijfplaats van verzoekster wordt een adres vermeld in Vorst
- op 22 februari 2017 wordt aan de Poolse autoriteiten meegedeeld dat verzoekster ondergedoken is en dat de termijn voor overdracht verlengd wordt tot 18 maanden, overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening
- op 22 juni 2017 contacteert de advocaat van verzoekster de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag voor inzage in het administratief dossier
- op 3 juli 2017 maakt de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier over aan de advocaat
- op 1 augustus 2017 deelt de advocaat van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat er geen enkel risico is dat verzoekster zou onderduiken, dit met het oog op toepassing van artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening en dat het adres van verzoekster nog steeds het adres in Vorst is, de advocaat wijst erop dat verzoekster dit adres heeft vermeld in haar interviews en aan haar sociaal assistent.

2.2.2. Artikel 29 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

"De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft."

Artikel 29, 2 van de Dublin-III-Verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De beoordeling of iemand ondergedoken is, zoals bedoeld in artikel 29, 2 van de Dublin-III-Verordening werd nog niet door het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) geïnterpreteerd, doch wel werd in verscheidene arresten een interpretatie gegeven van het “risico op onderduiken”. Ook al kunnen het risico op onderduiken en het ondergedoken zijn, niet gelijk worden gesteld, is het nuttig na te gaan welke interpretatie het Hof aan het risico op onderduiken heeft gegeven.

Artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

“7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht”

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet:

“risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In het arrest Sagor van het Hof (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, § 41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, §70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 56).

De Raad onderzoekt bijgevolg de individuele situatie van de betrokkene.

2.2.3. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit het uittreksel van het Rijksregister blijkt dat op 7 december 2016 werd vastgesteld dat verzoekster niet is komen opdagen in het centrum van Arendonk waar voor haar een “Dublin”-plaats was gereserveerd.

In casu kan worden vastgesteld dat verzoekster zich heeft onttrokken aan de Belgische autoriteiten en dat dit steunt op objectieve gegevens, met name vaststellingen gedaan door Fedasil en opgenomen in het Rijksregister.

2.2.4. Ter zitting verzoekt de advocaat van verzoekster om uitstel zodat zij argumenten kan verzamelen inzake dit onderduiken, waarvan zij beweert niet op de hoogte te zijn. Dit uitstel wordt niet toegestaan en er wordt meegedeeld waarom: de verwerende partij heeft aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een e-mail bezorgd van 1 augustus 2017, uitgaande van de advocaat van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin – na raadpleging van het administratief dossier – deze advocaat meedeelt dat er geen enkel risico is dat verzoekster zou onderduiken, dit met het oog op toepassing van artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening en dat het adres van verzoekster nog steeds het adres in Vorst is en dat dit adres werd vermeld in interviews en aan haar sociaalassistent. Uit deze e-mail van de advocaat blijkt duidelijk dat zij minstens sinds 1 augustus 2017 op de hoogte was van het feit dat haar cliënte geacht wordt ondergedoken te zijn.

Vervolgens voert de advocaat van verzoekster redenen aan waarom verzoekster niet beschouwd kan worden als ondergedoken: zij heeft haar nieuwe adres doorgegeven aan de sociaalassistent van het opvangcentrum toen zij daar vertrok, in haar beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakte ze melding van haar nieuwe adres, in de nota met opmerkingen wordt dit adres eveneens vermeld, op 12 september 2017 heeft zij zich vrijwillig aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om te laten akteren dat de termijn van zes maanden verstreken was en zodoende België de

verantwoordelijke lidstaat was, maar de Dienst Vreemdelingenzaken weigerde dit te akteren. Verzoekster wijst erop dat zij niet weet op basis van welke elementen de thesis van 'onderduiken' is gebaseerd. De advocaat stelt dat zij niet op de hoogte was van het feit dat verzoekster zich niet heeft aangeboden voor een Dublin-plaats in het centrum van Arendonk op de voorziene datum en zij stelt dat verzoekster hiervan misschien niet op de hoogte was.

Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat van verzoekster niet betwist dat verzoekster zich niet is komen aanbieden bij het centrum van Arendonk. De omstandigheid dat verzoekster haar adres heeft meegedeeld aan de sociaalassistente toen zij eerder vertrok uit een centrum doet hieraan geen afbreuk: uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster het centrum waar zij een plaats kreeg toegewezen op 4 oktober 2016, na het indienen van haar asielaanvraag, reeds had verlaten op 20 oktober 2016, toen haar Dublin-interview plaats had waarin zij verklaarde bij een christelijke Pakistaanse familie te verblijven.

De omstandigheid dat er een adres werd vermeld in het verzoekschrift in het kader van huidig beroep, brengt evenmin een bewijs mee dat niet zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekster was ondergedoken. Dit beroep werd ingediend op 23 december 2016 en reeds op 7 december 2016 werd vastgesteld dat verzoekster niet naar het centrum was gekomen waar voor haar een plaats was gereserveerd. Het loutere feit van een adres in België te hebben, brengt niet mee dat er geen kans is op onderduiken. Dat dit adres, vermeld in het verzoekschrift, werd overgenomen in de nota, is de evidentie zelve in het kader van de beroepsprocedure en brengt niet mee dat de verwerende partij aanvaardt dat verzoekster werkelijk en effectief op dit adres verblijft. Dat verzoekster zich vrijwillig heeft aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 september 2017 om te laten vaststellen dat de termijn van zes maanden verstreken was, duidt er enkel op dat verzoekster de oorspronkelijke termijn van zes maanden (die liep van 27 oktober 2016 tot 27 april 2017) heeft afgewacht om zich aan te bieden met de wens haar asielaanvraag toch in België behandeld te zien. Dit brengt niet mee dat zij zich heeft aangeboden toen dat nodig was in december 2016. Bovendien wist zij ontegensprekelijk reeds sinds 1 augustus 2017, datum van het schrijven van haar advocaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin na raadpleging van het administratief dossier vermeld wordt dat verzoekster niet kan beschouwd worden als ondergedoken, dat zij beschouwd werd als ondergedoken.

Waar de advocaat van verzoekster stelt dat verzoekster misschien niet op de hoogte was van het feit dat zij zich begin december 2016 moest komen aanbieden in het centrum van Arendonk, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld "*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, (...), binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten*". Verzoekster wist dus, na kennisgeving van de bestreden beslissing op 24 november 2016, dat zij stappen moest ondernemen om zich binnen de tien dagen naar Polen te begeven, zij kreeg in dat verband ook een doorlaatbewijs voor Polen mee.

Waar de advocaat van verzoekster ter zitting verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 182 277 van 15 februari 2017, wordt opgemerkt dat in de Belgische rechtsorde arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar situatie vergelijkbaar is met deze van dit arrest.

De Raad moet *in casu* vaststellen dat het dossier geen indicaties bevat dat verzoekster zich voor het verstrijken van de termijn van zes maanden conform artikel 29 van de Dublin-III-Verordening nog heeft kenbaar gemaakt aan de autoriteiten.

Er is bijgevolg nog steeds risico op een uitvoering van de bestreden beslissing, die stelt dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissing verbonden wordt.

Het actueel belang is aangetoond en bijgevolg is het beroep ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EXPOSE DES MOYENS

PREMIER MOYEN : RISQUE DE VIOLATION DE L'ARTICLE 3 DE LA CONVENTION EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME (VOLET MATÉRIEL ET PROCÉDURAL DE L'ARTICLE 3) EN CAS DE RENVOI DE LA REQUÉRANTE EN POLOGNE, COMBINÉ AUX ARTICLES 2 ET 3 DE LA LOI DU 29 JUILLET 1991 RELATIVE À LA MOTIVATION FORMELLE DES ACTES ADMINISTRATIFS ET AUX PRINCIPES DE PRÉCAUTION ET DE PRUDENCE

1. PRINCIPES

A. Article 3 de la CEDH

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

B. Champ d'application ratione materiae de l'article 3 de la CEDH

Pour tomber sous l'application de l'article 3 de la Convention :

« Un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, *Price c. Royaume-Uni*, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, *Mouisel c. France*, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et *Jalloh c. Allemagne [GC]*, no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (*Labita c. Italie [GC]*, no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la « torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (*Aydin c. Turquie*, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et *Selmouni précité*, § 96) »¹

Selon la Cour Européenne des Droits de l'Homme, cette interdiction implique également, que

« L'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (*Soering c. Royaume-Uni*, arrêt du 7 juillet 1989, série A no 161, §§ 90-91, *Vilvarajah et autres précité*, § 103, *Ahmed précité*, § 39, H.L.R. c. France, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997 III, § 34, *Jabari c. Turquie*, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII, et *Salah Sheekh c. Pays-Bas*, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007). »²

En effet, « malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art. 3). »³

C. Charge de la preuve

La Cour Européenne des Droits de l'Homme établit les principes suivants quant à la charge de la preuve lorsqu'on invoque un risque de violation de l'article 3 de la Convention.;

Afin d'analyser le risque de violation de l'article 3 de la Convention, il convient de tenir compte de l'arrêt *Saadi c. Italie* rendu par la Cour Européenne des Droits de l'Homme le 28 février 20084 :

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et *Hilal c. Royaume-Uni*, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (*Chahal précité*, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.

130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (*Vilvarajah et autres précité*, § 108 *in fine*).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, *Chahal précité*, §§ 99-100, *Muslim c. Turquie*, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, *Said c. Pays-Bas*, no 2345/02, § 54, 5 juillet 2005, et *Al-Moayad c. Allemagne (déc.)*, no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007). En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (*Vilvarajah et autres précité*, § 111, et *Fatgan Katani et autres c. Allemagne (déc.)*, no 67679/01, 31 mai 2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (*Mamatkoulov et Askarov précité*, § 73, et *Muslim précité*, § 68) »⁵

D. Examen attentif et rigoureux

Il incombe à l'autorité administrative, confrontée à un risque de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient conduire à un risque de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, en cas d'expulsion d'un demandeur d'asile hors de son territoire⁶.

Cet examen doit se faire après une enquête effective, afin de pouvoir dissiper tous les doutes quant au risque de violation de l'article 3 de la Convention.

E. Obligation de motivation formelle

L'obligation de motivation, telle qu'elle est reprise aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce que « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

L'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrumentum même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question.

En vertu de l'obligation de motivation matérielle, tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit »⁷, en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire.

Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice »⁸.

F. Principes de précaution et de prudence

Le principe de précaution peut être décrit comme un principe général de droit administratif qui oblige les autorités à agir avec précaution dans la préparation d'une décision et s'assurer que les aspects factuels et juridiques du dossier soient inventoriés et contrôlés afin que l'autorité puisse prendre une décision en connaissance de cause et qu'elle évalue les intérêts en cause de sorte que les intérêts particuliers ne soient pas inutilement bafoués.

En outre, l'administration est tenue d'agir en adéquation avec le principe du raisonnable⁹, du principe de précaution, de proportionnalité et de prudence.

2. APPLICATION EN L'ESPÈCE

Premier considérant – Motivation et lecture partielle des rapports

La requérante entend démontrer que la motivation de la décision attaquée est insuffisante et inadéquate, et qu'elle ne peut donc l'accepter.

Il convient d'abord de relever que, bien que la seule invocation de rapports internationaux ne suffit pas à établir la violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme en cas de renvoi vers la Pologne, il incombe néanmoins à l'autorité administrative, confrontée à un risque de violation de cet article, de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient induire un risque de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, en cas d'expulsion d'un demandeur d'asile hors de son territoire¹⁰.

Cette obligation d'examen minutieux et attentif des données en sa possession par l'administration s'oppose donc à une lecture partielle ou trompeuse des rapports internationaux dont elle dispose. Cette jurisprudence est confirmée par Votre Conseil, notamment dans un arrêt n° 137.696 du 30 janvier 2015.

Votre Conseil a jugé, dans cet arrêt, que :

« 3.2. (...) Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif, informations dont la lecture du contenu ne permet manifestement pas d'arriver aussi simplement à la conclusion qu'en tire la partie défenderesse selon laquelle 'il n'est pas établi qu'un homme célibataire ne pourrait avoir droit à l'accueil ou que, dans la pratique, il n'aurait pu l'obtenir'.

À cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire *Tarakhel c. Suisse* du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, au vu de la situation délicate et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions.

3.3. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué.

En conséquence, le moyen, en ce qu'il invoque une motivation formelle inadéquate de la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater) datée du 12 février 2015 et, dans les limites décrites ci-dessus, est sérieux et suffit à emporter l'annulation de l'acte attaqué. »¹¹

En l'espèce, force est de constater que la partie adverse a procédé à une lecture parcellaire des rapports cités. En effet, la partie adverse conclut, dans la décision attaquée, qu'il n'y aurait pas de risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des Droits de l'Homme en cas de renvoi du requérant en Italie. La partie adverse arrive cependant à cette conclusion après une lecture partielle d'un seul rapport mentionné dans la décision.

La requérante souhaite en effet, analyser le rapport retenu par la partie adverse pour considérer qu'il n'y a pas de risque de violation de l'article 3 de la Convention.

La partie adverse se base sur le rapport AIDA – Country Report : Poland, actualisé en novembre 2015¹², mais ne fait pas mention des passages du rapport qui constatent des défaillances et de graves problèmes dans le système d'accueil des demandeurs d'asile en Pologne – et plus particulièrement des jeunes femmes seules, comme c'est le cas de la requérante –.

La requérante souhaite ici pointer les éléments du rapport AIDA non pris en considération par la partie adverse, mais qui sont pourtant déterminants dans l'analyse du risque de violation de l'article 3 de la Convention en cas de transfert de la requérante vers la Pologne.

La partie adverse ne prend pas en considération les passages suivants de ce rapport AIDA :

« Asylum seekers returned under the Dublin procedure are considered economic migrants rather than persons in need of international protection. The main argument raised in negative decisions is that an asylum seeker tried to improve their economic status instead of accepting the protection guaranteed by the first safe country they entered (irrespective of what the reasons for leaving Poland for another Member State were). » (p. 25 du rapport AIDA)

« There are some practical obstacles reported in accessing material reception conditions. » (p. 44 du rapport AIDA)

« Another problem reported is that if an asylum seekers cannot come to the centre to collect the monthly financial allowance on the appointed day (i.e. because they are ill), they will only be able to get the allowance the following month, with a new payment. If they do not have additional sources of income, they are left without assistance for one month. » (p. 45 du rapport AIDA)

« The amount of social assistance that asylum seekers receive is generally not sufficient to ensure an adequate standard of living in Poland. With only PLN 750-775 per month, it is very difficult to rent an apartment or even a room in Warsaw, where most asylum seekers stay during the procedure.¹⁸⁹ As the amount of financial allowance is not enough to rent separate accommodation, asylum seekers are often forced to live in overcrowded and insecure places. Many of them sleep in overcrowded apartments, where they have to share beds with other people or where living conditions do not provide privacy and personal safety. Social assistance for families of four members amounts to PLN 1,500 per month and in practice is enough only to rent an apartment. Insufficient amounts of social assistance forces asylum seekers to work in Poland illegally in order to maintain and pay the rent.

The amount of social assistance is below the so called "social minimum" (indicator which evaluates the cost of living in Poland). The asylum seeker receives from one and half to two times less than what is essential according to the "social minimum". The amount of social assistance for asylum seekers was not increased from 2003, even though the costs of living in Poland have enlarged by 35 to 50% depending on the type of the household.

As a result, material reception conditions are considered insufficient to ensure a decent standard of living as highlighted in the CJEU judgment in *Saciri*. The amount of social assistance that asylum seekers receive is not adjusted to their state of health, their age or disability, which is incompatible with *Saciri and Others*. » (p. 47 du rapport AIDA) ;

« The location of some of the reception centres is criticised by NGOs. Centre in Bezwola, Dębak, Grupa and Linin are located in the woods. The centre in Warsaw (for single women with children) is situated far away from the city centre, near factories and a construction company. Nearby there are no shops or other service points, to get to the centre asylum-seeking women have to walk through densely tree-lined road and this road is not illuminated enough. This raises concerns with regard to safety of single women living there. » (p. 49 du rapport AIDA) ;

« In all centres there is a problem with insects. During the monitoring in reception centre in Warsaw, all women pointed out that there is a lot of insects in the centre and even showed bites. Women claimed that pest control procedures are occasionally carried out but they are not effective. The problem with insects was also mentioned by asylum seekers during the monitoring in 2015 (centres in Bezwola and Białystok). » (p. 49-50 du rapport AIDA) ;

« NGOs point that some of the bathrooms are common for all asylum seekers (they are not situated in the rooms but on the corridor), which increases the risk of sexual-based violence. » (p. 50 du rapport AIDA) ;

En conclusion, ces éléments mettent en évidence un problème d'accueil des jeunes femmes seules demandeuses d'asile en Pologne. En outre, la décision attaquée ne mentionne pas que des garanties auraient été demandées et obtenues pour la requérante par la Belgique. La partie adverse souligne que les autorités polonaises sont averties préalablement au renvoi de la requérante mais que rien n'indique que les autorités polonaises se chargeront effectivement de l'accueil et de la prise en charge de la requérante.

La partie adverse ne pouvait donc nullement déduire des rapports mentionnés dans la décision attaquée que la requérante pourrait effectivement être accueillie directement et hébergée dignement, et qu'il n'existe aucun risque de violation de l'article 3 de la Convention en cas de renvoi de la requérante en Pologne.

Il y a donc un défaut de motivation formelle et adéquate de la décision attaquée en ce que la partie adverse tire des arguments d'une lecture partielle du rapport qu'elle mentionne. Comme vu supra, la partie adverse ne prend pas en considération les passages relevés par la requérante ci-dessus.

Dès lors, il convient de suspendre et d'annuler la décision attaquée.

Second considérant – Principe de précaution

A tout le moins, il incombe à l'autorité administrative de respecter le principe de précaution. L'autorité doit donc agir avec prudence et précaution dans la préparation d'une décision et doit s'assurer que les aspects factuels et juridiques du dossier soient inventoriés et contrôlés afin de prendre une décision en connaissance de cause et doit évaluer les intérêts en présence afin que les intérêts de l'intéressée ne soient pas inutilement bafoués.

En l'espèce, la requérante est une jeune femme seule, ayant déjà subi des violences dans son pays d'origine, demandeuse d'asile, et sans repère quelconque. (Pièce 3)

Il serait normalement attendu d'une autorité administrative qu'elle soit diligente et prudente, surtout au vu des circonstances de l'espèce et au vu de la situation actuelle prévalant en Hongrie.

Le principe de précaution impose à l'autorité administrative d'agir avec prudence et précaution dans la préparation de ses décisions.

Il doit pouvoir être attendu d'une autorité prudente qu'elle cherche à prendre une décision tant sur des rapports plus anciens tels que ceux invoqués dans la décision (en en faisant une lecture totale et non partielle – voir 1er moyen) mais également en tenant compte des rapports et articles plus récents, pour se baser sur la situation actuelle en Pologne.

Le rapport AIDA mentionné par la partie adverse dans la décision attaquée date effectivement de novembre 2015. Il date donc de plus d'un an.

Or, il convient de relever les éléments suivants quant à la situation en Pologne.

Le Commissaire aux Droits de l'Homme, Nils Muiznieks, a, dans son rapport du 15 juin 2016¹³, pointé du doigt les violences faites aux femmes et la discrimination constante dans tous les secteurs de la vie quotidienne.

Un article intitulé « Sentiment anti-immigrant en Pologne : pure haine ou violence éphémère ? »¹⁴ datant de 28 septembre 2015 énonce que : « L'arrivée de dizaines de milliers de demandeurs d'asile vers les pays voisins ces derniers mois a suscité de fortes inquiétudes. Des vagues de protestations anti-migrants ont déferlé : des partisans de l'accueil des demandeurs d'asile ont reçu des menaces de mort et le gouvernement polonais a déclaré qu'il accueillerait des réfugiés à condition que l'UE accepte de « sceller » ses frontières. La perspective de nouveaux arrivants en Pologne ne devrait qu'exaspérer

le sentiment d'hostilité à l'égard des migrants et des réfugiés. » ; « La première vague de messages xénophobes a inondé Internet en juillet, après que le ministère de l'Intérieur a accepté les propositions de l'UE concernant l'accueil de 2 000 réfugiés qui avait fui la guerre civile en Syrie ou les persécutions politiques en Érythrée. Le projet a été conçu sur deux ans avec l'arrivée des premières familles en Pologne en 2016. Après cette annonce, l'Institut de surveillance des médias (Institute of Media Monitoring) a relevé qu'un commentaire sur trois postés sur les plates-formes de réseaux sociaux contenait un discours de haine envers les demandeurs d'asile. » Cet état d'hostilité a été confirmé par un article plus récent, intitulé « La Pologne et la question des migrants »¹⁵, datant du 10 janvier 2016 : « L'hostilité de nombreux Polonais à l'idée d'accueillir quelques milliers de demandeurs d'asile a retenu, à juste titre, l'attention des observateurs internationaux. Dans plusieurs régions du pays ont été ainsi organisées des manifestations aux slogans univoques : « La Pologne aux Polonais » , « Stop à l'islamisation de l'Europe » , « Aujourd'hui immigrés, demain terroristes » . »

La motivation de l'acte administratif manque en fait lorsqu'elle ne reprend pas les motifs pertinents et exacts qui doivent soutenir sa décision (en l'occurrence : la situation actuelle et récente du traitement des demandes d'asile en Pologne et de l'accueil des demandeurs d'asile, jeunes femmes seules).

Il ressort de la lecture de la décision attaquée que la partie adverse n'a pas été suffisamment prudente et rigoureuse quant à l'analyse de la situation actuelle et récente des demandeurs d'asile en Pologne, en ce que les derniers rapports invoqués datent déjà de plus d'un an.

Il y a donc lieu de constater une violation du principe de précaution et une violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs.

Dès lors, il convient de suspendre et d'annuler la décision attaquée."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Repliek op de middelen tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 van het EVRM;

- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht geoordeeld heeft dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden betekend.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat de in casu bestreden beslissing zich berust op een onvolledige lezing van het AIDA-rapport. Tevens zou geen rekening gehouden zijn met (negatieve) internationale rapporten en artikels.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 04.10.2016 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van haar identiteitskaart voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene een Schengen-visum aanvraag bij de Poolse consulaire diensten in Islamabad (Pakistan). Het visum type C werd afgeleverd op 29.06.2016 en was geldig voor 20 dagen (18.07.2016 - 06.08.2016).

Op 24.10.2016 werd op basis van dit visum een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 27.10.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

De betrokkene, staatsburger van Pakistan, werd gehoord op 20.10.2016 en verklaarde dat ze Pakistan op 01.08.2016 verliet om niet het vliegtuig via Turkije naar Polen te reizen. Ze gaf aan dat ze anderhalve maand in een appartement verbleef op een voor haar onbekende plaats, geregeld door de smokkelaar. Ze gaf aan dat ze in het appartement diende te blijven tot haar familie hem geld gaf om haar verdere reis te regelen. Ze verklaarde dat ze Polen op 17.09.2016 verliet om met de auto via enkele voor haar onbekende landen naar België te reizen om er op 19.09.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 04.10.2016 een asielaanvraag in.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat de keuze voor België bij de smokkelaar lag. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Polen omdat ze in België wil blijven. Ze gaf aan dat ze ongeveer anderhalve maand in Polen verbleef maar van de smokkelaar niet uit haar kamer mocht en ze dus niets over Polen weet. Ze gaf aan te weten dat België een heel mooi land is.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen niet betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent

wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen omdat ze in België wil blijven en omdat ze niets over Polen weet. We wensen er op te wijzen dat het feit dat de betrokkene niets over Polen weet geen rechtvaardiging vormt voor een verzet tegen een overdracht aan dat land.

We wijzen er op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bovendien stemde Polen op 27.10.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er bovendien op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", pagina 60).

We verwijzen naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("there is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het

leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Polen.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Polen, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Polen het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op de Poolse autoriteiten. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Polen, te maken had met het feit dat niets weet over Polen, nu zij gedurende de termijn die zij daar verblijf (anderhalve maand) door haar smokkelaar werd opgesloten in een kamer en niet naar buiten mocht. Zij verklaarde tevens van België te weten dat het een heel mooi land is.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd dienomtrent geheel terecht gemotiveerd dat in de Dublin III verordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, hetgeen impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of een loutere wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III verordening. Terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij niets weet over Polen geen rechtvaardiging vormt voor een verzet tegen een overdracht aan dat land.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Polen.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Polen slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Polen geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

“(…) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om deze reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt.” (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de in casu bestreden beslissing zich berust op een onvolledige lezing van het AIDA-rapport. In het bijzonder voert de verzoekende partij aan dat de in casu bestreden beslissing voorbij gaat aan verschillende passages die vermeld worden op pg. 25, 44, 45, 47, 49 en 50 van het AIDA-rapport.

Verweerder laat gelden dat uit geen enkel van de door verzoekende partij geciteerde passages blijkt dat er structurele en ernstige tekortkomingen zijn in de asielprocedure en -opvang die Dublin-terugkeerders genieten en dit nog los van de vaststelling dat niet alle door de verzoekende partij aangehaalde passages betrekking hebben op de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders. Nergens uit de door verzoekende partij aangehaalde passages blijkt dat er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat verzoekende partij, wanneer zij aan Polen wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Geheel terecht oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat het AIDA-rapport geen melding maakt van ernstige tekortkomingen op het vlak van opvang en huisvesting van asielzoekers. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij geen individuele garanties heeft verkregen, laat verweerder gelden dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds, omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij eerst en vooral voor dat bij het nemen van de in casu bestreden beslissing rekening diende te houden met alle omstandigheden en met de actuele situatie in ‘Hongarije’. In het bijzonder stelt de verzoekende partij dat zij een jonge alleenstaande vrouw en asielzoekster is, die reeds geweld heeft ondergaan in haar land van herkomst.

Verweerder benadrukt vooreerst dat niet kan worden ingezien waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening diende te houden met de actuele situatie in Hongarije, nu de in casu bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekende partij naar Polen zal worden overgebracht.

Terwijl uit de in casu bestreden beslissing bovendien blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties en

rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de situatie in Polen, geheel terecht heeft besloten dat niet zonder meer automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Polen automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Verwerende partij merkt nog op dat het loutere feit dat de verzoekende partij een jonge alleenstaande vrouw is evenmin zonder meer impliceert dat zij tot een kwetsbare groep zou behoren.

Daar waar de verzoekende partij pas voor het eerst in haar verzoekschrift stelt dat zij in haar land van herkomst het slachtoffer geweest is van geweld, laat verweerder gelden dat de in casu bestreden beslissing uiteraard niet tot gevolg heeft dat zij zal worden gerepatrieerd naar haar land van herkomst.

Bovendien werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht opgemerkt dat de verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen heeft aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de verzoekende partij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder meent de verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich bij het nemen van de in casu bestreden beslissing steunt op verouderde rapporten en geen oog heeft voor recentere rapporten en artikels.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een krantenartikel van 28.09.2015 en 10.01.2016, benadrukt verweerder dat krantenartikelen onmiskenbaar een minder gezaghebbende bron zijn. Zij zijn derhalve niet van aard om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

Terwijl het door verzoekende partij aangehaalde rapport van Nils MUIZNIEKS geenszins betrekking heeft op de specifieke situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure aan Polen worden overgedragen. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe dergelijk algemeen rapport, dat verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kan doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

De verweerder herhaalt bovendien dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in "Polen".

De verweerder laat gelden dat deze rapporten niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris werden overgemaakt, zodat niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan worden verweten dat hij niet omtrent deze rapporten heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Polen. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Polen dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat

land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek voeren van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor een verzoeker om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In wezen voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Polen en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Polen.

3.3.3. Het betoog van verzoekster komt erop neer dat de verwerende partij slechts een selectieve lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan. Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij zich steunt op het AIDA – Country Report Poland, geactualiseerd in november 2015, maar geen melding maakt van de passages die de gebreken in het systeem van opvang voor asielzoekers in Polen vermelden, en meer bepaald de problemen voor jonge alleenstaande vrouwen zoals verzoekster. Verzoekster verwijst meer bepaald naar pagina 25 van het AIDA-rapport waarin vermeld wordt dat Dublin-terugkeerders in Polen beschouwd worden als economische migranten, naar pagina 44 waarin vermeld wordt dat er

soms praktische obstakels zijn in toegang tot de opvangvoorzieningen, naar pagina 45 waarin vermeld wordt dat, als een asielzoeker zich niet kan begeven naar het centrum op de vooropgestelde dag waarop de financiële tegemoetkomingen worden verdeeld, hij een maand zonder inkomen zit omdat hij dan een maand moet wachten, naar pagina 47 waarin vermeld wordt dat de financiële tegemoetkoming voor asielzoekers niet volstaat voor de levensstandaard in Polen, dat het te weinig is om zelfs een kamer te huren in Warschau waar de meeste asielzoekers verblijven tijdens hun asielprocedure, zodat ze noodgedwongen verblijven in overbevolkte en onveilige plaatsen, deze onvoldoende financiële tegemoetkoming verplicht hen om illegale arbeid te verrichten, ook de materiële opvangvoorzieningen zijn onvoldoende zoals het Hof van Justitie reeds heeft gesteld in de zaak Saciri. Verzoekster verwijst ook naar pagina 49 van het AIDA-rapport waarin gesteld wordt dat de locatie van sommige opvangvoorzieningen bekritiseerd wordt door NGO's: de centra in Bezwola, Debak, Grupa en Linin zijn gelegen in de bossen, het centrum in Warschau voor alleenstaande vrouwen met kinderen ligt ver van het centrum, vlakbij fabrieken en een bouwbedrijf, in de buurt zijn er geen winkels of voorzieningen, zodat de vrouwen naar het centrum moeten wandelen via een slecht verlichte weg met veel bomen omrand, wat vragen doet rijzen inzake de veiligheid van de alleenstaande vrouwen die daar leven, naar pagina's 49 - 50 van het AIDA-rapport waarin vermeld wordt dat er in alle centra problemen zijn met insecten, een onderzoek in het centrum van Warschau, in Bezwola en Bialystok, toonde dit aan, er worden soms ongediertebestrijdingsprocedures gevoerd maar deze zijn niet efficiënt, naar pagina 50 van het AIDA-rapport waarin vermeld wordt dat NGO's erop wijzen dat sommige badkamers in de gang gemeenschappelijk zijn voor alle asielzoekers wat het risico verhoogt op seksueel geweld.

Verzoekster wijst er tevens op dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van garanties die zouden gevraagd en verkregen zijn voor verzoekster. Verzoekster meent dat niets erop wijst dat de Poolse autoriteiten effectief verzoekster zullen opvangen.

Verzoekster voert inzake het zorgvuldigheidsbeginsel aan dat de verwerende partij zeer zorgvuldig moet zijn inzake het terugsturen van verzoekster, een alleenstaande jonge vrouw, naar Polen waar de omstandigheden van opvang niet optimaal zijn, zoals blijkt uit internationale rapporten. Verzoekster wijst erop dat het AIDA-rapport reeds dateert van november 2015, verzoekster verwijst naar een rapport van de commissaris voor mensenrechten Nils Muiznieks van 15 juni 2016, waarin geweld tegen vrouwen en discriminatie in alle sectoren van het dagelijks leven vermeld worden. Verzoekster verwijst naar persartikels van 28 september 2015 en van 10 januari 2016.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Poolse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.3.4. Verzoekster uit geen kritiek op de toegang tot de asielprocedure. Zij meent wel dat er problemen zijn in verband met de opvangvoorzieningen voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Polen. Inzake de opvang van Dublin-terugkeerders, wat het geval is voor verzoekster, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"We verwijzen naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat

de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

Waar verzoekster erop wijst dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat Dublin-terugkeerders vaak worden beschouwd als economische migranten, dient te worden vastgesteld dat deze passage handelt over de toegang tot de asielprocedure, in welk verband verzoekster zoals gezegd geen concrete kritiek uit. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in deze passage wordt gesteld dat Dublin-terugkeerders niet zelden worden beschouwd als economische migranten, omdat zij zich niet in het eerste mogelijke land onder internationale bescherming hebben gesteld. Uit de bedoelde passage, in het licht van het geheel aan informatie, blijkt in eerste instantie geen beperking in de toegang tot de asielprocedure. Verder blijkt uit het rapport dat Dublin-terugkeerders recht hebben op de beroepsmogelijkheden die open staan tegen negatieve beslissingen inzake een asielaanvraag en toont verzoekster derhalve niet aan dat zij zich niet in rechte zou kunnen verzetten tegen dit argument. Uit het rapport blijkt hoegenaamd niet dat Dublin-terugkeerders om de voormelde reden nooit enige kans zouden hebben op een vorm van internationale bescherming door de Poolse autoriteiten. Verzoekster toont derhalve niet aan dat er in Polen een systematische praktijk zou bestaan die ertoe zou leiden dat Dublin-terugkeerders kansloos zouden zijn wanneer zij internationale bescherming vragen, om reden dat zij worden beschouwd als economische migranten.

Waar verzoekster verwijst naar pagina's 44 en 45 van het AIDA-rapport en problemen in toegang tot opvangvoorzieningen en in het verkrijgen van financiële tegemoetkomingen vermeldt, wordt opgemerkt dat deze passage handelt over enkele praktische obstakels in de toegang tot opvangvoorzieningen in het geval de asielzoeker ervoor kiest om de opvang in een centrum te wijzigen naar opvang buiten een centrum. Bij opvang buiten een centrum heeft de asielzoeker recht op een financiële tegemoetkoming, die wordt uitbetaald op de 15de van de maand, zodat er tussen het verlaten van het centrum op het einde van de maand en het uitbetalen van de financiële tegemoetkoming, een periode van 14 dagen zit waarin de asielzoeker niet beschikt over financiële middelen. In dit verband wordt tevens vermeld in het rapport dat de Poolse Dienst voor Vreemdelingenzaken meedeelt dat de asielzoekers wel de mogelijkheid hebben om gedurende deze te overbruggen periode tot de dag van de uitbetaling van de financiële tegemoetkoming, in het centrum te blijven, maar dat de eerste betaling dan een lager bedrag betreft. Alleszins merkt de Raad op dat uit deze passage blijkt dat asielzoekers de keuze hebben om in een centrum opvang te krijgen of buiten een centrum, in welk geval zij dan een financiële toelage krijgen. Verzoekster toont niet aan waarom zij niet in een opvangcentrum zou kunnen verblijven tijdens de behandeling van haar asielprocedure en mocht zij kiezen voor het systeem van financiële tegemoetkoming in plaats van opvang in een centrum, is de eerste periode van 14 dagen te overbruggen door een verlengd verblijf in het centrum. Op pagina 45 van het AIDA-rapport wordt vermeld dat Dublin-terugkeerders, ongeacht of ze al asiel hebben aangevraagd of niet, recht hebben op dezelfde opvang als asielzoekers niet-Dublin-terugkeerders. Verzoekster toont met haar verwijzing naar deze passages uit het AIDA-rapport niet aan dat zij geen recht op opvang zou hebben in Polen of dat de opvang van zodanige aard zou zijn dat deze een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster verwijst naar pagina 47 van het AIDA-rapport waarin vermeld staat dat de financiële tegemoetkoming niet volstaat. Er dient te worden vastgesteld dat op pagina 46 verduidelijkt wordt dat er in Polen twee systemen zijn van opvang: opvang in een centrum en opvang buiten een centrum, met financiële tegemoetkoming. Volgens de Poolse wetgeving is opvang in een centrum mogelijk voor alle asielzoekers, de opvang buiten een centrum met financiële tegemoetkoming moet worden aangevraagd. Zoals reeds gesteld, brengt verzoekster geen redenen aan waarom zij niet zou kiezen voor opvang binnen een centrum. Het arrest van het Hof van Justitie Saciri (HvJ 27 februari 2014, Saciri, C-79/13), waarnaar in het AIDA-rapport verwezen wordt, betreft de situatie waarin een lidstaat overeenkomstig artikel 13, lid 5 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de Opvangrichtlijn 2003/9),

dat bepaalt dat de materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan, ervoor kiest om de opvangvoorziening te verstrekken in de vorm van uitkeringen. In dat verband wordt in het arrest gesteld dat artikel 13, lid 5 van de Opvangrichtlijn 2003/9 aldus moet worden uitgelegd dat, wanneer een lidstaat ervoor heeft gekozen om de materiële opvangvoorzieningen te verstrekken in de vorm van een uitkering of van tegoedbonnen, die uitkering overeenkomstig de bepalingen van artikel 13, lid 1 van die richtlijn moet worden verstrekt vanaf het moment van indiening van het asielverzoek en moet beantwoorden aan de in artikel 13, lid 2 van genoemde richtlijn vastgestelde minimumnormen. Er wordt herhaald dat verzoekster volgens de Poolse wet eerst zal opgevangen worden in een centrum en dat pas op aanvraag zij buiten een centrum opvang kan krijgen in de vorm van een financiële tegemoetkoming. Zij toont niet aan dat Polen er in het algemeen voor gekozen heeft om de opvangvoorziening te verstrekken in de vorm van uitkeringen of dat zij daartoe om enige reden gedwongen zal worden. De Raad wijst erop dat op pagina 48 van het AIDA-rapport vermeld wordt dat er geen probleem is van overbevolking in de Poolse centra.

Waar verzoekster verwijst naar de ligging van het opvangcentrum in Warschau, wordt opgemerkt dat uit pagina 49 van het AIDA-rapport blijkt dat dit centrum bestemd is voor alleenstaande vrouwen met kinderen. Verzoekster is een alleenstaande vrouw zonder kinderen, zodat zij niet aantoont dat er een reden is waarom zij in het opvangcentrum in Warschau zou terecht komen. Waar verzoekster verwijst naar de passage die stelt dat NGO's de locatie van sommige opvangcentra bekritisieren en dat er vier (van de elf) opvangcentra in Polen in de bossen liggen, wordt opgemerkt dat zij niet aantoont dat zij door het feit dat er vier centra in de bossen liggen, in Polen van opvang verstoken zal blijven. In het rapport wordt op pagina 49 melding gemaakt van problemen met insecten in alle centra. Ook in dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster hiermee niet aantoont dat zij verstoken zal blijven van opvang of dat de opvangvoorzieningen zich in een dergelijke staat bevinden dat er een risico zou bestaan op onmenselijke of vernederende behandeling.

Inzake de kamers en badkamers wordt op pagina 50 van het rapport vermeld dat alleenstaande volwassenen een kamer kunnen delen en dat in drie centra alleenstaande volwassenen in de praktijk een aparte kamer krijgen. Er wordt ook vermeld dat NGO's erop wijzen dat sommige van de badkamers op de gang gemeenschappelijk zijn voor al de asielzoekers, wat het risico op seksueel geweld verhoogt. In dit verband wordt erop gewezen dat deze passage niet uitsluit dat er ook afzonderlijke badkamers voor vrouwen zijn en dat er in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van veralgemeend (seksueel) geweld tegen vrouwen.

Waar verzoekster in het middel verwijst naar passages uit het AIDA-rapport die wijzen op gebreken in de opvangstructuren, specifiek voor alleenstaande jonge vrouwen, wordt opgemerkt dat zij nalaat om in dit verband een passage te citeren of een bladzijde aan te duiden waarop zulke passage zou voorkomen, en dat ook na lezing van dit rapport dient te worden vastgesteld dat dit geen passages bevat over veralgemeend geweld tegen alleenstaande vrouwen. Er wordt herhaald dat verzoekster niet aantoont dat zij noodzakelijkerwijze in het opvangcentrum in Warschau zal terechtkomen en dat de passages over gemeenschappelijke badkamers geen indicatie inhouden over veralgemeend geweld tegen alleenstaande vrouwen. Op pagina 54 van het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in alle opvangcentra speciale teams zijn opgericht om gender-gerelateerd geweld te voorkomen.

Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de verwerende partij slechts een partiële en selectieve lezing van het AIDA-rapport zou hebben gedaan.

Waar verzoekster verwijst naar het rapport van de commissaris voor mensenrechten Nils Muiznieks van 15 juni 2016, waarin geweld tegen vrouwen en discriminatie in alle sectoren van het dagelijks leven vermeld worden, wordt opgemerkt dat dit rapport betrekking heeft op de mensenrechten van de Poolse burgers in Polen in het algemeen, en niet specifiek op asielzoekers. Dit rapport behandelt in het algemeen het wettelijke en institutioneel kader voor de bescherming en bevordering van de mensenrechten, het Poolse justitieapparaat, de mediavrijheid, vrouwenrechten en gendergelijkheid. Het volstaat niet dat verzoekster in het algemeen verwijst naar wat in het hoofdstuk "*Women's rights and gender equality*" vermeld staat en slaat op Poolse onderdanen, om aan te tonen dat zij als Dublin-terugkeerder in Polen geen toegang zou hebben tot de asielprocedure of niet zal kunnen genieten van opvang in het kader van haar asielprocedure of dat deze opvang van die aard zou zijn dat er een risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het ERMV.

Waar verzoekster verwijst naar persartikels van 28 september 2015 en van 10 januari 2016 over de groeiende antimigrantengevoelens in Polen na de grote toestroom van asielzoekers in 2015, wordt

opgemerkt dat dit over een algemeen gegeven in Polen gaat, waaruit verzoekster niet zomaar kan afleiden dat in haar concreet geval zij geen toegang zou krijgen tot de asielprocedure of geen opvang in het kader van haar asielprocedure zou kunnen krijgen of dat deze opvang van die aard zou zijn dat er een risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het ERVM.

Met betrekking tot de problemen in het kader van opvang in Polen, motiveert de bestreden beslissing dat, hoewel het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers, deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Er zijn dan ook geen redenen om te besluiten dat verzoekster, die in Polen nog geen asielaanvraag heeft ingediend, geen toegang zal krijgen tot de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening diende te worden toegepast. Een schending van deze bepaling kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Polen, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Tijdens haar Dublininterview op 20 oktober 2016 verklaarde verzoekster het volgende:

“31. Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?

Ik ben hier gebracht door de smokkelaar. Het was zijn keuze.

32. Hoe is uw gezondheidstoestand?

Geen probleem.

33. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Ik wil hier graag blijven. Ik wil niet naar Polen, ongeveer 1,5 maand verbleef ik daar. Maar ik zat daar in een kamer, ik mocht niet buiten. Ik weet dus niets over Polen. Van België weet ik wel dat het een heel mooi land is.”

“37. Plaatsen en landen van doorreis (...)

(...)

Polen, ik weet niet waar. In een appartement, maar ik weet niet waar.

Binnenkomstdatum

02.08.2016

Vertrekdatum

1,5 maand

17.09.2016

Doel van verblijf en motieven voor vertrek

Er waren nog 2 jongens en een meisje die daar moesten blijven van de smokkelaar. Hij zei dat ik binnen moest blijven tot mijn familie hem geld had gegeven. Dan zou hij mijn reis verder regelen.

(...).”

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van verzoekster als volgt gemotiveerd:

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat de keuze voor België bij de smokkelaar lag. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Polen omdat ze in België wil blijven. Ze gaf aan dat ze ongeveer anderhalve maand in Polen verbleef maar van de smokkelaar

niet uit haar kamer mocht en ze dus niets over Polen weet. Ze gaf aan te weten dat België een heel mooi land is."

"We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen omdat ze in België wil blijven en omdat ze niets over Polen weet. We wensen er op te wijzen dat het feit dat de betrokkene niets over Polen weet geen rechtvaardiging vormt voor een verzet tegen een overdracht aan dat land."

"We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er bovendien op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", pagina 60)."

Tevens wordt in de bestreden beslissing vermeld dat de Poolse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van verzoekster.

Verzoekster voert in het middel aan dat zij een kwetsbaar profiel heeft als asielzoeker en dat zij een alleenstaande vrouw is.

Hoewel verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan verzoekster niet zonder meer betogen dat dit meebrengt dat de Poolse autoriteiten niet bevoegd kunnen zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag. De Poolse autoriteiten hebben ingestemd met de terugname van verzoekster en in de bestreden beslissing wordt vermeld dat zij ten minste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekster. Verzoekster toont niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36).

3.3.6. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met het betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Polen door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van verzoekster noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Polen omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET